

«Η τύχη των παιδιών» του Θεόδωρου Π. Ζαφειρίου

 Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου Δημοσιεύτηκε 20 Σεπτεμβρίου 2026

Αντιγραφή

Γεννήθηκε με πρόσωπο χρυσό
Που ανησύχησε γονείς και ιατρούς
Κι ωστόσο όλοι μαζί, χρυσή ζωή
Του εύχονταν, χρυσία στην μάνα
Και λίρες στον μπαμπά.
Μα οι ευχές περίσσευαν.

Το Γραμμένο ποιος ξέρει των παιδιών.
Μόνο η φόνισσα, από την γέννηση

Των κοριτσιών το ήξερε
Κι αυτό εδώ το νεογνό ήταν αγόρι.

Ίδιο όπως ο γέρος, που τώρα πάλι
Προσπαθεί με χέρια και με πόδια

Κουνώντας στον αέρα,
Να κρατηθεί απ’ την ζωή.

Μα το αγόρι αυτό εδώ έχει μπροστά του
Όλα τα χρόνια αυτού του γέρου.

Ρόδο αμάραντο

«Μακρινή μητέρα· Ρόδο μου αμάραντο»
(Οδυσσέας Ελύτης, *Το Άξιον Εστί*, Τα Πάθη, άσμα ι’)

Με τοκετό ή με καισαρική
Μικρή ολόγυμνη Κλεοπάτρα

Μι’ αβάπτιστη ακόμη Ελένη
Κι έν’ αδειανό σεντόνι που την περιμένει.

Σήκω και φύγε φόνισσα από πάνω της
Μοίρα μοιρολογίστρα

Άλλαξαν οι καιροί, αλλά
Μια μάνα πρόκειται να γεννηθεί ξανά.

Ερμαφροδισία

Άφυλοι αν είναι οι άγγελοι,
Γιατί αγγελάκια λένε τα μωρά;

Κι αν έχει δύο φύλα ένα τους,
Γιατί το λέν’ διαφορετικά;

Ας είναι. Εγώ
Μι’ ανύπαρκτη λέξη προτιμώ.

Κι αν σαν αρρώστι’ ακούγεται –
Για να ’ν’ ανύπαρκτη κι αυτή.

Κι αυτός που λέει
Κι αυτός που ακούει στ’ αυτί

Άγγελέ μου και μωρό μου,
Την ίδι’ αγάπη εκλιπαρούν

Σαν δωματίου μουσική –
Ας είναι και του δρόμου.

Το κρυφό κρυφτό

(ή τα λύτρα της ανυπαρξίας)

Δύο χρονώ παιδί
Πώς κατάφερνε
Να κρύβεται
Από την μητέρα του
Παίζοντας κρυφτό
Ανάμεσα στα κυπαρίσσια
Τριάντα χρόνια.

Τριάντα χρόνια
Κι όταν εκείνη
Κατάλαβε πως το παιδί της
Είχε απαχθεί
Ζητούσε να πληρώσει,
Αλλά κανείς
Δεν της ζητούσε λύτρα.

Γαμήλια κηδεία

1966-2026

«Τα κορίτσια που πηγαίνουν δυό δυό»
(Μουσική, στίχοι Διονύσης Σαββόπουλος, *Φορτηγό*, Λύρα, 1966)

(Κάποιοι από τους παρακάτω στίχους του πασίγνωστου τραγουδιού του Διονύση Σαββόπουλου θα μπορούσαν να είναι απλώς μότο σ’ ένα ποίημα για δύο δεκαεπτάχρονες φίλες, που αυτοκτόνησαν μαζί, πέφτοντας από τον 6ο όροφο πολυκατοικίας στην Ηλιούπολη την Τρίτη 12 Μαΐου του 2026. Το ποίημα, εκτός από την εμβόλιμη προσθήκη ενός τετράστιχου, δεν γράφτηκε, επειδή δεν θα είχε τίποτε άλλο να προσθέσει.)

*Δυό δυό πέρασαν πέρασαν να τα δυό κορίτσια
Όλο ντρέπονται ντρέπονται τα κορίτσια
Τα κορίτσια τα κορίτσια δύο δύο βιαστικά
Στρίβουν από την γωνία για να μουν στο σινεμά*

(Ξαναστρίβουν και πού πάνε; Δυο αετόπουλα
Θλιμμένα θέλοντας ψηλά να πάνε
Στην οθόνη της ζωής τους, σταματούνε στον εξώστη
Και πετούν προς την πλατεία. Δίχως τα φτερά.)

*Πόσο όμορφα βλέπεις τα κορίτσια
Πόσο άτυχα βλέπεις τα κορίτσια*

Κάποια μέρα σαν χαμένα θα σταθούν στην εκκλησιά [...]
Τα κορίτσια τα καημένα κι ούτε λέξη πια γι’ αυτά.

Ο **Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Κατάγεται από τη Λάρισα. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα και στο Ρέγκενσμπουργκ της Γερμανίας. Εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών. Έχει εκδώσει 22 ποιητικές συλλογές. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά, γερμανικά, σουηδικά και αλβανικά. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του:zaphiriouthodoros.com